

Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος: Η πίστη στον Χριστό οδηγός της ζωής του ανθρώπου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Μέσα σε κλίμα προσευχής και πνευματικής οικοδομής τελέστηκε το πρωί του Σαββάτου 20 Ιουνίου 2026 η Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Οσιομάρτυρος Νικολάου του εν Βουναίοις στο Καρποχώρι, προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου.

Πριν από την απόλυση της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε ιερό Μνημόσυνο προσφιλούς προσώπου του Σεβασμιωτάτου, ενώ ακολούθησε το θείο κήρυγμά του, κατά το οποίο ανέπτυξε τη διδασκαλία της Εκκλησίας περί πίστεως και σωτηρίας,

με αφορμή τα ιερά αναγνώσματα της ημέρας.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε αρχικά ότι τα αποστολικά και ευαγγελικά αναγνώσματα δεν επιλέγονται τυχαία, αλλά συνδέονται οργανικά μεταξύ τους μέσα στον λειτουργικό κύκλο της Εκκλησίας, προσφέροντας στους πιστούς τα απαραίτητα πνευματικά εφόδια για την καλλιέργεια της εν Χριστώ ζωής. Όπως τόνισε, η Εκκλησία μέσα από τη σοφία της λατρευτικής της παράδοσης οδηγεί τον άνθρωπο στη βαθύτερη κατανόηση του θελήματος του Θεού και στη σταδιακή πνευματική του αύξηση.

Αναφερόμενος στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα, στάθηκε στην εικόνα του ανθρώπου που οικοδομεί την οικία του επάνω στην πέτρα. Εξήγησε ότι η πέτρα αυτή είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, επάνω στον οποίο καλείται να θεμελιώσει ο πιστός ολόκληρη τη ζωή του.

Όταν η ύπαρξη του ανθρώπου στηρίζεται στον Χριστό, τότε οι θλίψεις, οι δοκιμασίες, οι πειρασμοί και οι δυσκολίες της καθημερινότητας δεν μπορούν να τον καταβάλουν. Παραμένει σταθερός και ακλόνητος, διότι το θεμέλιό του δεν είναι ανθρώπινο αλλά θεϊκό. Αντιθέτως, ο άνθρωπος που ζει μακριά από την πίστη μοιάζει με εκείνον που οικοδομεί επάνω στην άμμο. Οι ανθρώπινες βεβαιότητες, οι προσωπικές δυνάμεις και τα πρόσκαιρα στηρίγματα αποδεικνύονται ανεπαρκή όταν έρθει η ώρα της δοκιμασίας, με αποτέλεσμα ολόκληρο το οικοδόμημα της ζωής να κλονίζεται.

Συνδέοντας το Ευαγγέλιο με το αποστολικό ανάγνωσμα, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος τονίζει ότι η σωτηρία δεν προέρχεται από την τήρηση του Μωσαϊκού Νόμου. Παρά την ύπαρξη του Νόμου, οι άνθρωποι δεν κατόρθωσαν να οδηγηθούν στη σωτηρία εξαιτίας της αδυναμίας, της αμέλειας και της απομάκρυνσής τους από τον Θεό.

Γι' αυτό αποκαλύφθηκε στον κόσμο η σωστική χάρη του Θεού διά του Ιησού Χριστού, ώστε κάθε άνθρωπος που πιστεύει σε Εκείνον να αποκτά τη δυνατότητα της σωτηρίας.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στο λυτρωτικό έργο του Κυρίου, υπογραμμίζοντας ότι ο Χριστός μάς έσωσε διά της σταυρικής Του θυσίας.

Ο Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος, προσέλαβε την ανθρώπινη φύση με όλες τις συνέπειες της πτώσεως και της αμαρτίας, και με το

τίμιο Αίμα Του καθάρισε τον άνθρωπο και άνοιξε εκ νέου την οδό προς τη Βασιλεία του Θεού.

«Με τη χάρη του Θεού είμαστε σωσμένοι», τόνισε χαρακτηριστικά, εξηγώντας ότι η σωτηρία δεν αποτελεί αποτέλεσμα ανθρώπινων κατορθωμάτων.

Η μετάνοια, η νηστεία, η προσευχή και η φιλανθρωπία είναι αναγκαία στοιχεία της χριστιανικής ζωής, όχι όμως ως μέσα εξαγοράς της σωτηρίας, αλλά ως φυσικοί καρποί της ζωντανής πίστεως. Πρώτα έρχεται η πίστη και η εγκαθίδρυση του Χριστού στην καρδιά του ανθρώπου και στη συνέχεια ακολουθούν τα έργα που φανερώνουν την παρουσία Του στη ζωή μας.

Για να καταστήσει σαφέστερη τη διδασκαλία αυτή, επικαλέστηκε τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, ο οποίος παρομοιάζει τη σωτηρία με τη χάρη που προσφέρει ένας βασιλιάς σε έναν καταδικασμένο άνθρωπο. Εκείνος που λαμβάνει αυτή τη δωρεά δεν μπορεί να καυχηθεί για τη διάσωσή του, διότι αυτή δεν αποτελεί προσωπικό επίτευγμα αλλά έκφραση της ευσπλαχνίας και της αγάπης εκείνου που του τη χάρισε.

Ανάλογο παράδειγμα αποτελεί και ο πατριάρχης Αβραάμ, ο οποίος δεν αναδείχθηκε δίκαιος εξαιτίας των έργων του, αλλά επειδή εμπιστεύθηκε ολοκληρωτικά τον Θεό. Η εμπιστοσύνη αυτή ήταν που τον κατέστησε δίκαιο ενώπιον του Κυρίου και πρότυπο πίστεως για όλες τις γενεές.

Ολοκληρώνοντας, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι το θεμέλιο της χριστιανικής ζωής είναι η απόλυτη εμπιστοσύνη στον Ιησού Χριστό.

Πιστεύω στον Χριστό σημαίνει εμπιστεύομαι πλήρως τη διδασκαλία, την παρουσία και τις επαγγελίες Του, αποδεχόμενος τον λόγο Του ως αδιάσειστο γνώμονα της ζωής μου.

Ευχήθηκε δε οι κεκοιμημένοι αδελφοί να αξιωθούν της μακαριότητας της Βασιλείας του Θεού, ενώ προέτρεψε όλους τους πιστούς να αγωνίζονται με καθαρή καρδιά και αγαθή συνείδηση, ζώντας καθημερινά την εμπειρία της παρουσίας του ζώντος Θεού.

